

BÀI 14.

15.

Lưu diễn Bạc Liêu (tỉnh Minh Hải) thứ Năm ngày 7/4/1977

Từ Cà Mau, đoàn theo Quốc Lộ 1 (xưa là Quốc Lộ 4) trở ngược 34 cây số về hướng đông-bắc đi Bạc Liêu.

Sự cô đơn rộng lớn bao phủ tâm hồn; tôi viết những lời này bên bờ sông trên đường lưu diễn từ Cà Mau qua Bạc Liêu khi chiếc xe đoàn bị hư phải ngừng lại. Cảnh sắc thật nên thơ. Bao nhiêu kỷ niệm Nha Trang – Dalat quay về vò xé trí óc. Có lẽ rồi cuối đời tôi sẽ biến thành một kẻ điên?

Buổi sáng bên bờ sông thật êm đềm, để rồi trong trái tim từng giờ uom mù đã có một nỗi xúc động mạnh mẽ lan nhanh khi nghe Lê Thu hát *Đừng Lừa Dối Nhau* trong *cassette* phát ra từ chiếc xe riêng của anh Thành Được. Đây là bài vẫn được tôi tấu lên nhiều tối trên sân khấu Duy Tân bằng điệu Boston buồn rữ. Cả một dĩ vãng hiện về ngay khi ấy, đối nghịch với khối u hoài rộng lớn trong tâm tư.

*Ngày đến bao mặn mà; ngày bước đi hững hờ
Vì trót yêu nên đành
người quên vẫn quên, người thương vẫn thương...*

[]

Một tuần lễ ở Bạc Liêu.

Tệ hại quá! Không ngờ có lúc tinh thần tôi xuống dốc cực độ như thế. Điên cuồng thật sự và tệ hại hơn nữa là đã tỏ lộ sự điên cuồng này trước tập thể chung quanh.

Một tuần lễ qua đi, tôi tự phân tích tìm hiểu con người mình, kiểm điểm mọi hành vi ngu xuẩn thì cái kết luận cuối cùng cho thấy rằng nỗi cô đơn cùng cực vẫn là nguyên nhân gây ra mọi sự.

Một tuần lễ, ngày nào cũng uống rượu với đám Tân Nhạc, thức đêm liên miên theo các cuộc rượu. Trong những cơn say lại thấy ngấm buồn rữ rượi, và nghe thật xa lạ với những người bạn ngồi chung.

Một tuần lễ, cá nhân tôi là đầu đề chính cho những phê phán của ban quản trị và toàn tập thể. Có những thỏa mãn khi thấy tôi tỏ lộ tư cách tâm thường của mình.

Hẳn nhiên mọi điều này chẳng may may khiến tôi lay động. Nỗi tuyệt vọng bao phủ hoàn toàn lên tôi (như lời anh Thanh nhận xét) mà chẳng thể tìm ra nguyên nhân.

Và anh diễn viên Nam Hùng, (người đã ngồi ghé công tồ, kết tội tôi "là có lỗi" trong một cuộc họp đoàn vài ngày trước) đã hai lần uống với đám Tân Nhạc thật lâu, thật khuya, nói thật nhiều chuyện, rồi sau cùng thú nhận rằng anh "*rất muốn tìm hiểu xem Thu Vân đã chôn giấu điều gì đằng sau bộ mặt kiêu hãnh trầm tư?*"

Một tuần lễ ở Bạc Liêu là như vậy. Tôi thật điên, dáng cách lãng đãng và tâm tư rĩ buồn tuyệt vọng. Hay sốt và hay bị những cơn phản ứng tim làm mệt, và trong những cơn mê mê tỉnh tỉnh của rượu, lại ngấm nghe lòng thương nhớ thật nhiều kỷ niệm năm xưa trong kỷ niệm Dalat và luôn kỷ niệm Trân Sa.

□